

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
přednesené dne 22. května 2014¹

Věc C-127/13 P

**Guido Strack
proti**

Evropské komisi

„Kasační opravný prostředek — Nařízení (ES) č. 1049/2001 — Přístup k dokumentům orgánů —
Ochrana osobních údajů — Rozsáhlá žádost“

Obsah

I – Úvod	3
II – Právní rámec	3
III – Skutkový stav a řízení před Tribunálem	4
IV – Návrhová žádání	5
V – Právní posouzení	6
A – K prvnímu důvodu vedlejšího kasačního opravného prostředku – existence implicitního zamítnutí	6
1. K implicitnímu zamítnutí	6
2. Návrh řešení do budoucna	8
3. K odůvodnění Tribunálu	9
4. Závěr k prvnímu důvodu vedlejšího kasačního opravného prostředku	9
B – Ke druhému důvodu vedlejšího kasačního opravného prostředku – neexistence výpisu z rejstříku	10
1. K „existenci“ neexistujícího dokumentu	10

¹ — Původní jazyk: němčina.

2. K povinnosti vytvořit dokument	10
3. K dosahu návrhového žádání G. Stracka	11
C – K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku – porušení práva na zákonného soudce	12
D – Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku – různé vady řízení	13
1. K první a páté části důvodu kasačního opravného prostředku – zrychlené řízení a délka řízení	14
2. Ke druhé části důvodu kasačního opravného prostředku – právo být vyslechnut	14
3. Ke třetí části důvodu kasačního opravného prostředku – přezkum všech dokumentů ...	17
4. Ke čtvrté části důvodu kasačního opravného prostředku – úplnost rozhodnutí Komise ..	17
E – K pátému důvodu kasačního opravného prostředku – uplatnění výjimky z důvodu ochrany údajů	19
1. K odůvodnění rozhodnutí Komise	19
2. K individuálnímu přezkumu dokumentů	19
3. K oprávněnosti začernění	20
a) Ke zvážení	20
b) K nezbytnosti konzultace s dotčenou osobou	20
c) K souhlasu dotčené osoby se sdělováním	21
d) K úředníkům podepisujícím rozhodnutí o potvrzujících žádostech	21
e) Ke jménům úředníků, která se objevují v dokumentech k věci T-110/04	22
f) Ke kódování jmen	22
4. Dílčí závěr k pátému důvodu kasačního opravného prostředku	22
F – K šestému důvodu kasačního opravného prostředku – důvěrné zacházení s antidumpingovým řízením	22
G – K sedmému důvodu kasačního opravného prostředku – náhrada škody za nakládání s jeho žádostí o přístup	23
VI – K nákladům řízení	24
VII – Závěry	24

I – Úvod

1. Již přes 20 let existuje v unijním právu všeobecný nárok na přístup k dokumentům; již přes deset let platí nařízení č. 1049/2001². Přesto je překvapivě mnoho v praxi důležitých otázek stále ještě nevyřešeno.

2. V projednávané věci se Komise pře o stanovené lhůty, zatímco žadatel namítá jejich nedodržování a stěžuje si, že soudní ochrana trvá tak dlouho. Kromě toho se oba kasační opravné prostředky dotýkají mimo jiné otázek, zda nařízení Komisi za určitých podmínek zavazuje vytvořit dokument za účelem jeho vydání, zda může být probíhající soudní řízení přiděleno jinému senátu a jinému zpravodaji, do jaké míry musí Komise dokazovat, že určité požadované dokumenty neexistují, a jak má být uplatňována výjimka na ochranu osobních údajů.

II – Právní rámec

3. Článek 42 Listiny základních práv Evropské unie, čl. 15 odst. 3 SFEU a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 zakládají právo na přístup k dokumentům orgánů.

4. Článek 2 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 obsahuje ustanovení ohledně oblasti působnosti:

„Toto nařízení se vztahuje na všechny dokumenty, které má orgán v držení, to znamená na dokumenty, které vytvořil nebo obdržel a které má v držení, a to ve všech oblastech činnosti Evropské unie.“

5. Pojem „dokument“ je v čl. 3 písm. a) nařízení č. 1049/2001 definován následovně:

„obsah na jakémkoli nosiči (psaný či tištěný na papíře či uložený v elektronické formě nebo jako zvuková, vizuální nebo audiovizuální nahrávka) o záležitosti, která se týká politik, činností a rozhodnutí, jež spadají do působnosti orgánu;“

6. V projednávané věci je mezi účastníky spor zejména ohledně výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 z důvodů ochrany údajů:

„Orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

a) [...]

b) soukromí a osobnosti jednotlivce, zejména podle právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů.“

7. Mimoto je podle čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001 zajišťována ochrana obchodních zájmů, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění dokumentu.

8. Nadto se jedná o vyřizování rozsáhlých žádostí, které jsou zmíněny v čl. 6 odst. 3 nařízení č. 1049/2001:

„V případě žádosti, která se vztahuje k velmi rozsáhlému dokumentu nebo k velkému počtu dokumentů, se dotyčný orgán může s žadatelem neformálně poradit s cílem nalézt přijatelné řešení.“

9. Články 7 a 8 nařízení č. 1049/2001 upravují postup vyřizování žádostí o přístup a zejména lhůty. Článek 7 se týká vyřizování původních žádostí.

2 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331).

„(1) Žádost o přístup k dokumentu se vyřídí bez prodlení. Žadateli se zašle potvrzení o jejím obdržení. Do 15 pracovních dnů od registrace žádosti orgán buď zajistí přístup k požadovanému dokumentu a zpřístupní jej v této lhůtě v souladu s článkem 10, nebo v písemné odpovědi sdělí žadateli důvody úplného nebo částečného zamítnutí žádosti a informuje jej o jeho právu podat potvrzující žádost podle odstavce 2 tohoto článku.

(2) V případě úplného nebo částečného zamítnutí žádosti může žadatel do 15 dnů ode dne, kdy obdržel odpověď orgánu, podat potvrzující žádost, ve které orgán požádá, aby přezkoumal své stanovisko.

(3) Ve výjimečných případech, například když se žádost týká velmi rozsáhlého dokumentu nebo velkého počtu dokumentů, může být lhůta uvedená v odstavci 1 prodloužena o 15 pracovních dnů, pokud je o tom žadatel předem vyrozuměn a jsou mu uvedeny podrobné důvody.

(4) Pokud orgán neodpoví v předepsané lhůtě, je žadatel oprávněn podat potvrzující žádost.“

10. Článek 8 nařízení č. 1049/2001 se týká vyřizování potvrzujících žádostí:

„(1) Potvrzující žádost o přístup k dokumentu se vyřídí bez prodlení. Do 15 pracovních dnů od registrace žádosti orgán buď zajistí přístup k požadovanému dokumentu a zpřístupní jej v této lhůtě v souladu s článkem 10, nebo v písemné odpovědi sdělí důvody úplného nebo částečného zamítnutí žádosti. V případě úplného nebo částečného zamítnutí žádosti orgán informuje žadatele o opravných prostředcích, které může použít, zejména o soudním řízení proti orgánu nebo o možnosti podat stížnost veřejnému ochránci práv za podmínek uvedených v člancích 230 a 195 Smlouvy o ES.

(2) Ve výjimečných případech, například když se žádost týká velmi rozsáhlého dokumentu nebo velkého počtu dokumentů, může být lhůta uvedená v odstavci 1 prodloužena o 15 pracovních dnů, pokud je o tom žadatel předem vyrozuměn a jsou mu uvedeny podrobné důvody.

(3) Pokud orgán neodpoví v předepsané lhůtě, považuje se to za zamítavou odpověď a žadatel je oprávněn zahájit proti němu soudní řízení nebo podat stížnost veřejnému ochránci práv podle odpovídajících ustanovení Smlouvy o ES.“

III – Skutkový stav a řízení před Tribunálem

11. Dne 20. července 2007 požádal G. Strack Komisi o přístup

- ke všem dokumentům, které se týkají potvrzujících žádostí o přístup k dokumentům zamítnutých Komisí od 1. ledna 2005,
- k výpisu z rejstříku vytvořeného Komisí podle článku 11 nařízení 1049/2001 ohledně zamítavých rozhodnutí o potvrzujících žádostech před 1. lednem 2005 a
- ke všem dokumentům v souvislosti s věcí T-110/04, *Sequeira Wandschneider v. Komise*³.

12. Komise mu dne 25. července 2007 sdělila rozhodnutím, které bylo datováno předchozího dne, že jeho žádost byla registrována dne 3. července 2007. Podle tohoto sdělení rozhodne OLAF o části dokumentů týkajících se první části žádosti. Ostatní dokumenty, kterých se týkala část žádosti, mu generální sekretariát poskytne v anonymizované podobě, ale tyto dokumenty nemohou být kvůli

3 — Rozsudek Tribunálu T-110/04, EU:T:2007:78.

vysokému počtu anonymizovány ve stanovených lhůtách. Druhé části žádosti nemůže vyhovět, protože zamítavá rozhodnutí o potvrzujících žádostech před 1. lednem 2005 nejsou v rejstříku evidována. Přístup k dokumentům v souvislosti s věcí T-110/04 Komise nejprve zamítla a na potvrzující žádost G. Stracka sdělila, že lhůtu pro rozhodnutí o této žádosti nemůže dodržet.

13. Guido Strack podal dne 12. října 2007 u Tribunálu žalobu proti implicitnímu zamítnutí jeho potvrzující žádosti.

14. Následně OLAF dne 23. října 2007 rozhodl o části žádosti týkající se tohoto úřadu a Komise vydala čtyři explicitní rozhodnutí, a to dne 28. listopadu 2007 (dvě rozhodnutí), dne 15. února 2008 a dne 9. dubna 2008. Na základě těchto rozhodnutí byl povolen přístup k velkému počtu dokumentů, které však byly částečně začerněny, aby byla zajištěna ochrana osobních informací nebo obchodních zájmů.

15. V replice ze dne 23. července 2008 rozšířil G. Strack svou žalobu i na tato rozhodnutí.

16. Tribunál jeho žalobě částečně vyhověl napadeným rozsudkem. Guido Strack podal projednávaný kasační opravný prostředek a Komise podala vedlejší kasační opravný prostředek.

IV – Návrhová žádání

17. Guido Strack nyní navrhuje, aby Soudní dvůr:

- 1) zrušil rozsudek Tribunálu Evropské unie (čtvrtého senátu) ze dne 15. ledna 2013 ve věci T-392/07 v rozsahu, v němž nebylo vyhověno či nebylo v plném rozsahu vyhověno návrhovým žádáním žalobce;
- 2) vyhověl návrhovým žádáním uplatněným žalobcem ve věci T-392/07;
- 3) zamítl vedlejší kasační opravný prostředek v plném rozsahu; a dále
- 4) uložil Komisi náhradu veškerých nákladů řízení a také:
- 5) podpůrně zrušil i rozhodnutí předsedy Tribunálu Evropské unie, kterým přidělil věc T-392/07 čtvrtému senátu Tribunálu.

18. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- 1) zamítl kasační opravný prostředek v plném rozsahu jako zjevně nepřijatelný nebo zjevně neopodstatněný;
- 2) tento rozsudek zrušil v rozsahu, v němž zrušuje dopis Komise ze dne 24. července 2007, kterým bylo žalobci sděleno, že neexistuje výpis z rejstříku ohledně rozhodnutí o potvrzujících žádostech vydaných před 1. lednem 2005;
- 3) zrušil rozsudek Tribunálu ze dne 15. ledna 2013 ve věci T-392/07, Strack v. Komise, v rozsahu, v němž prohlásil za přípustnou žalobu proti údajným implicitním rozhodnutím, kterými byl odepřen přístup ke korespondenci ohledně potvrzujících žádostí (Komise a OLAF);
- 4) uložil účastníku řízení podávajícímu kasační opravný prostředek náhradu nákladů v řízení před Tribunálem, jakož i nákladů v řízení před Soudním dvorem.

V – Právní posouzení

19. Nejprve je třeba se zabývat prvním důvodem vedlejšího kasačního opravného prostředku Komise, jelikož se týká přípustnosti částí žaloby v prvním stupni. Následně budou postupně posouzeny druhý důvod vedlejšího kasačního prostředku Komise a pět z devíti důvodů kasačního opravného prostředku G. Stracka.

20. Třetí, čtvrtý, osmý a devátý důvod kasačního opravného prostředku G. Stracka ale jednotlivě zkoumat nebudu, protože je považuji za zjevně neopodstatněné.

A – K prvnímu důvodu vedlejšího kasačního opravného prostředku – existence implicitního zamítnutí

21. Komise uvádí, že žádost o přístup k rozhodnutím Komise a OLAF o potvrzujících žádostech implicitně nezamítla. Proto neexistuje žádný napadnutelný akt a žaloba je v tomto rozsahu nepřípustná. Tribunál tuto skutečnost nevzal v bodech 45 až 53, a zejména v bodech 51 a 52 napadeného rozsudku na zřetel. Mimoto je rozsudek v těchto bodech rozporuplný, a proto je stížena vadou spočívající v nedostatečném odůvodnění.

1. K implicitnímu zamítnutí

22. Koncept implicitního zamítnutí, které umožňuje žalobu, je zakotven v čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1049/2001. Pokud orgán neodpoví ve stanovené lhůtě, považuje se to za zamítavé rozhodnutí a opravňuje to žadatele podat žalobu proti orgánu. Implicitní zamítnutí je proto podmíněno uplynutím lhůty.

23. Je třeba posoudit, zda uplynula lhůta. Ta zásadně vyplývá z článků 7 a 8 nařízení č. 1049/2001. Podle čl. 7 odst. 1 rozhoduje orgán během 15 pracovních dnů po registraci žádosti a případně zajistí přístup. Tato lhůta může být podle čl. 7 odst. 3 ve výjimečných případech, například při žádosti o přístup k velmi rozsáhlému dokumentu nebo k velkému počtu dokumentů, prodloužena o dalších 15 pracovních dnů. Pokud orgán neodpoví během těchto lhůt, má žadatel dle čl. 7 odst. 4 právo podat potvrzující žádost. Pro vyřízení této potvrzující žádosti je podle čl. 8 odst. 1 poskytnuto opět 15 pracovních dnů, které mohou být podle čl. 8 odst. 2 také výjimečně prodlouženy o dalších 15 pracovních dnů.

24. Komise přesto zastává názor, že je při zvláště rozsáhlých žádostech oprávněna odchýlit se od lhůt stanovených nařízením č. 1049/2001.

25. Opírá se přitom o čl. 6 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, který dotyčnému orgánu povoluje se s žadatelem neformálně poradit s cílem najít přijatelné řešení, pokud se žádost týká velmi rozsáhlého dokumentu nebo velkého počtu dokumentů.

26. Komise argumentuje systémem nařízení č. 1049/2001. Vzhledem k tomu, že již pro rozhodnutí o jediném dokumentu je k dispozici 15 pracovních dnů, musí být pro vyřízení velice rozsáhlých žádostí dána delší lhůta než jednorázové prodloužení o dalších 15 pracovních dnů.

27. Tento argument lze však posuzovat jen ve vztahu k části žádosti, o které rozhodl generální sekretariát Komise, ale nikoliv ohledně části žádosti, kterou dále postoupil OLAF. Guido Strack totiž správně zdůrazňuje, že OLAF poprvé odpověděl až dne 23. října 2007, tedy po podání žaloby a dlouho po uplynutí stanovených lhůt a také nikdy nevyužil prodloužení lhůt.

28. Kromě toho Komise i přes odpovídající upozornění Tribunálu v bodě 51 napadeného rozsudku nebere v úvahu, že v čl. 7 odst. 3 a čl. 8 odst. 2 je již stanoveno prodloužení vždy o dalších 15 pracovních dnů výslovně pro žádosti o přístup k velkému počtu dokumentů. Z toho je zejména zřejmé, že nařízení není navzdory názoru Komise zaměřeno jen na žádosti, jejichž předmětem jsou jednotlivé dokumenty. Systém nařízení proto názor Komise nepodporuje.

29. Dále se žádost G. Stracka podle názoru Komise týká „zjevně nepřiměřeného počtu dokumentů“.

30. Navzdory prvnímu dojmu nesměruje toto tvrzení k zamítnutí žádosti obecně jako nepřiměřené, nýbrž k tomu, že lhůty k vyřízení stanovené nařízením č. 1049/2001 jsou v nepoměru k počtu požadovaných dokumentů. Z důvodu ochrany zájmu na řádné správě je proto Komise názoru, že nebyla povinna tyto lhůty dodržet. Nadto zastává názor, že je zneužívající trvat u tak rozsáhlé žádosti na dodržení lhůt.

31. Komisi lze ale oponovat tím, že uplynutím lhůt pro zodpovězení potvrzující žádosti počíná běžet lhůta pro podání žaloby, jak Tribunál správně uvedl v bodech 47 a 52 napadeného rozsudku.

32. Podle ustálené judikatury Soudního dvora jsou totiž lhůty k podání žaloby stanovené v článku 263 SFEU kogentní a nejsou na uvážení účastníků řízení či soudu⁴, neboť byly zavedeny k zajištění jasnosti a jistoty právních vztahů⁵. To platí zejména pro implicitní zamítnutí nejen v případě žádosti o přístup k dokumentům, nýbrž i v případě žádosti stanovené v právu veřejné služby Unie⁶.

33. V této souvislosti již Soudní dvůr konstatoval, že oznámení pozdějšího explicitního rozhodnutí nemůže zabránit ani fikci implicitního zamítnutí ani počátku běhu lhůty pro podání žaloby⁷. Pokud byla žádost již implicitně zamítnuta, nezakládá oproti názoru Komise pozdější explicitní rozhodnutí novou lhůtu pro podání žaloby⁸.

34. Pokud se žadatel nechá Komisí uchlácholit, riskuje tedy, že žaloba proti následnému explicitnímu rozhodnutí bude zamítnuta, protože směřuje jen proti potvrzujícímu rozhodnutí⁹. A musel by se dokonce obávat toho, že Komise bude poukazovat na překročení lhůty pro podání žaloby proti implicitnímu zamítnutí¹⁰, přestože předtím opakovaně dodatečně prodlužovala lhůty pro vyřízení žádosti¹¹.

35. Ale i kdyby Komise neuplatnila námitku opožděného podání žaloby nebo pokud by tato námitka byla odmítnuta pro rozpor s dobrou vírou (*venire contra factum proprium*), nemusela by být žaloba nutně přípustná. Soudy mohou totiž posuzovat dodržení lhůty pro podání žaloby jako kogentní podmínku řízení z úřední povinnosti¹², přestože to Tribunál v řízení o přístupu k dokumentům zřejmě nečiní systematicky¹³.

4 — Rozsudek Coen (C-246/95, EU:C:1997:33, bod 21) a usnesení Städter v. ECB (C-102/12 P, EU:C:2012:723, bod 13).

5 — Rozsudky Moussis v. Komise (227/83, EU:C:1984:276, bod 12), Coen (C-246/95, EU:C:1997:33, bod 21) a Transportes Evaristo Molina v. Komise (C-36/09 P, EU:C:2010:670, bod 37).

6 — Rozsudky Müllers v. HSV (79/70, EU:C:1971:79, bod 18) a rozsudek Politi v. ETF (C-154/99 P, EU:C:2000:354, bod 22).

7 — Rozsudek Müllers v. HSV (79/70, EU:C:1971:79, bod 17).

8 — Rozsudek Müllers v. HSV (79/70, EU:C:1971:79, bod 19 a násl.) a zvláště k přístupu k dokumentům usnesení Tribunálu ClientEarth a další v. Komise (T-278/11, EU:T:2012:593, bod 45).

9 — Usnesení Tribunálu ClientEarth a další v. Komise (T-278/11, EU:T:2012:593, bod 41).

10 — Usnesení Tribunálu ClientEarth a další v. Komise (T-278/11, EU:T:2012:593, bod 26).

11 — Usnesení Tribunálu ClientEarth a další v. Komise (T-278/11, EU:T:2012:593, body 8 a 10 až 12).

12 — Rozsudky Müllers v. HSV (79/70, EU:C:1971:79, bod 6), Transportes Evaristo Molina v. Komise (C-36/09 P, EU:C:2010:670, bod 33) a Gbagbo a další v. Rada (C-478/11 P až C-482/11 P, EU:C:2013:258, bod 53). Taktéž v usnesení Tribunálu ClientEarth a další v. Komise (T-278/11, EU:T:2012:593, bod 30).

13 — Viz například rozsudek Stichting Greenpeace Nederland a PAN Europe v. Komise (T-545/11, EU:T:2013:523, body 4, 6 a 12 k plynutí času).

36. Z tohoto důvodu není zneužívající, pokud žadatel odmítne prodloužení lhůt pro vyřízení žádosti. Obezřetný žadatel musí naopak při současném stavu unijního práva a relevantní judikatury trvat na dodržení lhůt, pokud pozdější žalobu již předem nevylučuje.

37. Komisi je však třeba přisvědčit v tom, že vyřizování rozsáhlých návrhů ve stanovených lhůtách může způsobovat značné obtíže. Vzhledem k ostatním úkolům orgánů a prostředkům, které jsou jim k dispozici, může být skutečně objektivně nepřiměřené odvolat personál z jiných úkolů, aby byly dodrženy lhůty.

38. Tento problém ale nemůže Soudní dvůr vyřešit tak, že orgánu *zpětně* dovolí zabránit vzniku implicitního rozhodnutí a počátku běhu lhůty pro podání žaloby. Taková odchylka od znění čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 by byla neslučitelná s účelem lhůt pro podání žaloby, které, jak již bylo řečeno, směřují k zajištění jasnosti a jistoty právních vztahů¹⁴.

39. Ani rozsudek *Internationaler Hilfsfonds*¹⁵, který byl vydán teprve poté, co G. Strack podal žalobu, a který naznačuje určitou flexibilitu při uplatňování lhůt stanovených nařízením č. 1049/2001, nevede k žádnému jinému výsledku.

40. Podle tohoto rozsudku neposkytuje konečné rozhodnutí o žádosti o přístup ve zvláštní právní úpravě nařízení žádnou právní jistotu. Rozhodnutí naopak může být kdykoliv zpochybněno novou žádostí o přístup¹⁶. Z toho ale nevyplývá argument pro to, aby byl žadatel dodatečně překvapivě zbaven možnosti žalovat, která mu přísluší podle jednoznačného znění čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1049/2001.

41. Proto napadený rozsudek v tomto bodě nevykazuje právní nedostatky. Tento důvod vedlejšího kasačního opravného prostředku tedy musí být zamítnut.

2. Návrh řešení do budoucna

42. Pro případ, že by Soudní dvůr chtěl jít o krok dále a jednat z pozice zákonodárce, aby přeci jen umožnil zohlednění zásady přiměřenosti při stanovení lhůt pro vyřízení žádostí, mohlo by tomu tak být nanejvýše v podobě pokynů do budoucna, které Komisi a dotčeným žadatelům poskytnou nezbytnou právní jistotu.

43. Komisi je třeba dát za pravdu v tom, že čl. 6 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 může být chápán tak, že v něm stanovené přijatelné řešení může ve výjimečných případech obsahovat i stavení lhůt pro podání žaloby kvůli prodloužení lhůt pro vyřízení žádosti. V takových případech by účastníci mohli disponovat lhůtou pro podání žaloby.

44. Článek 6 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 však nemůže orgány opravňovat k tomu, aby se jednostranně neomezeně odchylovaly od lhůt, které zákonodárce stanovil. Jak ukazuje odkaz uvedeného ustanovení na neformální poradu s žadatelem, musí být přijatelné řešení zpravidla nalezeno ve shodě.

14 — Rozsudky *Moussis v. Komise* (227/83, EU:C:1984:276, bod 12), *Coen* (C-246/95, EU:C:1997:33, bod 21) a *Transportes Evaristo Molina v. Komise* (C-36/09 P, EU:C:2010:670, bod 37).

15 — Rozsudek *Internationaler Hilfsfonds v. Komise* (C-362/08 P, EU:C:2010:40).

16 — Rozsudek *Internationaler Hilfsfonds v. Komise* (C-362/08 P, EU:C:2010:40, body 57 a násl.).

45. V projednávaném případě není patrná ani shoda ohledně lhůt ani to, že by Komise o řešení ve shodě vážně usilovala. Komise se omezila na oznámení, že lhůty nemůže dodržet¹⁷. Takové oznámení nemůže být dostačující už proto, že bez náhrady upouští od přesného časového rámce stanoveného nařízením č. 1049/2001.

46. Orgán by naopak musel usilovat o zachování jak zásady přiměřenosti, tak i cílů nařízení č. 1049/2001. Nejeví-li se časový rámec článků 7 a 8 vzhledem k okolnostem jednotlivého případu jako přiměřený, musí žadateli navrhnout nový přiměřený časový rámec.

47. Nadto má žadatel právo, aby byl takový nový časový rámec podrobně odůvodněn, protože již prodloužení lhůty stanovená podle čl. 7 odst. 3 a čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 jsou spojena s takovou povinností odůvodnění. Orgán tedy musí uvést, jak došel k návrhu lhůty.

48. V projednávaném případě se mimoto možná nabízelo předat požadované dokumenty v menších dílčích zásilkách a částečně dříve namísto dvou velkých zásilek za roky 2005/2006 a 2007, které byly předány teprve v roce 2008.

49. Konečně se orgán musí pokud možno závazně vyjádřit v tom smyslu, že se nebude odvolávat na překročení lhůt pro podání žaloby, které lze odvodit od lhůt pro vyřízení žádosti, nýbrž naopak žadatele při následné žalobě přinejmenším v tomto bodě před soudy Unie podpoří.

50. Když žadatel bezdůvodně odmítne takový přiměřený návrh, bylo by představitelné, že při uplynutí stanovených lhůt nenastane fikce implicitního zamítnutí žádosti. Kritérium přiměřenosti ale také ukazuje, že by v tomto případě bylo zcela rezignováno na právní jistotu spojenou s jasnými lhůtami stanovenými nařízením č. 1049/2001. Bylo by obtížné předvídat, kdy lze hovořit o implicitním zamítnutí a kdy nikoliv.

51. Vůči takovému postupu by proto byla namístež značná skepse. Naopak by bylo úkolem zákonodárce Unie najít novou přiměřenou úpravu. Jen na okraj je třeba v této souvislosti podotknout, že lhůty stanovené nařízením č. 1049/2001 platí podle článku 3 nařízení (ES) č. 1367/2006¹⁸ i pro přístup k informacím o životním prostředí ve smyslu Aarhuské úmluvy¹⁹, o který však v projednávané věci nejde. Článek 4 odst. 2 úmluvy ale stanoví ještě kratší lhůty, než jaké jsou dnes výslovně stanoveny v nařízením č. 1049/2001, a to lhůty jednoho, nanejvýše dvou měsíců pro konečné správní rozhodnutí.

3. K odůvodnění Tribunálu

52. V rozsahu, v němž Komise konečně napadá odůvodnění Tribunálu v tomto bodě, omezují se její tvrzení na popírání relevance judikatury, na kterou Tribunál odkazuje. Nedostatečné odůvodnění ale nemůže spočívat v tom, že Tribunál chápe určitá předchozí rozhodnutí jinak než Komise²⁰.

4. Závěr k prvnímu důvodu vedlejšího kasačního opravného prostředku

53. První důvod vedlejšího kasačního opravného prostředku tak musí být zamítnut. O přípustnosti žaloby v prvním stupni tedy není pochyb.

17 — Dopisy ze dne 24. července a ze dne 7. září 2007.

18 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 6. září 2006 o použití ustanovení Aarhuské úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí na orgány a subjekty Společenství (Úř. věst. L 264, s. 13).

19 — Úmluva o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (Úř. věst. L 124, s. 4).

20 — Srov. rozsudky Wunenburger v. Komise (C-362/05 P, EU:C:2007:322, bod 80) a Gogos v. Komise (C-583/08 P, EU:C:2010:287, bod 35).

B – Ke druhému důvodu vedlejšího kasačního opravného prostředku – neexistence výpisu z rejstříku

54. Druhý důvod vedlejšího kasačního opravného prostředku se týká žádosti G. Stracka o získání výpisu z rejstříku, vytvořeného Komisí podle článku 11 nařízení č. 1049/2001, ohledně zamítavých rozhodnutí o potvrzujících žádostech před 1. lednem 2005.

55. Podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 zajistí každý orgán přístup k rejstříku dokumentů, aby mohli občané účinně využívat práv podle tohoto nařízení. Odkazy na dokumenty se podle tohoto ustanovení do rejstříku zaznamenávají neprodleně. Podle odst. 2 obsahuje rejstřík ke každému dokumentu referenční číslo, předmět nebo krátký popis obsahu dokumentu a datum, kdy byl doručen nebo vypracován a zaznamenán do rejstříku.

56. Komise ale G. Strackovi v dopise ze dne 24. července 2007 sdělila, že rozhodnutí, kterými byly zamítnuty potvrzující žádosti o přístup, nebudou do rejstříku zapsána.

57. Tribunál k tomu v bodě 102 napadeného rozsudku uvedl, že Komise postupovala svévolným a nepředvídatelným způsobem, když opomenula do rejstříku zapsat všechna rozhodnutí vydaná před 1. lednem 2005, kterými byly zcela nebo zčásti zamítnuty potvrzující žádosti. Svým tvrzením, že předmětný výpis z rejstříku neexistuje, tedy porušila právo žalobce na přístup k rejstříku, stanovené v článku 2 nařízení č. 1049/2001. Proto Tribunál zrušil explicitní rozhodnutí ze dne 24. července 2007, kterým byl přístup k výpisu z rejstříku odepřen.

58. Komise Tribunálu konkrétně vytýká, že konstatoval existenci ve skutečnosti neexistujícího dokumentu (k tomu ad 1), že z nařízení nesprávně dovodil povinnost dokumenty vytvořit a vydat (k tomu ad 2) a konečně, že rozhodl *ultra petita* (k tomu ad 3).

1. K „existenci“ neexistujícího dokumentu

59. Komise zastává názor, že Tribunál v bodě 77 napadeného rozsudku konstatoval, že požadovaný výpis z rejstříku existuje a nachází se v jejím držení. Toto tvrzení, které je zřejmě implicitní námitkou zkreslování skutečností, se ale zakládá na nesprávném pochopení napadeného rozsudku.

60. Tribunál totiž pouze vyvrací námitku, že výpis z rejstříku, *kdyby existoval*, by nebyl dokumentem, a proto by se na žádost G. Stracka v tomto bodě nevztahovalo nařízení č. 1049/2001. Že výpis z rejstříku skutečně existuje, nekonstatoval Tribunál ani v tomto bodě ani nikde jinde v napadeném rozsudku.

61. První část důvodu kasačního opravného prostředku je tedy neopodstatněná.

2. K povinnosti vytvořit dokument

62. Komise dále napadá skutečnost, že Tribunál v bodě 99 napadeného rozsudku konstatoval, že je porušením zásady transparentnosti, na které nařízení č. 1049/2001 spočívá, když se orgány odvolávají na neexistenci dokumentů, aby se vyhnuly použití tohoto nařízení. Účinný výkon práva na přístup k dokumentům předpokládá, že dotčené orgány budou svoji činnost co možná nesvévolným a předvídatelným způsobem dokumentovat a tuto dokumentaci budou uchovávat.

63. Tribunál staví v bodech 100 a 101 napadeného rozsudku této dokumentační povinnosti naroveň povinnost zapisovat zamítavá rozhodnutí o potvrzujících žádostech do rejstříku, kterou je třeba odvodit z článku 11 nařízení č. 1049/2001. Na tomto Tribunál zakládá výše uvedené prohlášení v bodě 102 napadeného rozsudku.

64. Komise proti tomu namítá, že nařízení č. 1049/2001 nezakládá povinnost k vytváření dokumentů.

65. Tento názor se zakládá na správné úvaze, že se právo na přístup k dokumentům podle čl. 2 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 vztahuje na všechny dokumenty orgánu, které byly orgánem (již) vytvořeny nebo které obdržel a nacházejí se v jeho držení. Dokumenty přitom podle čl. 3 písm. a) představuje obsah na jakémkoli nosiči. Neexistující zápisy v rejstříku ale nejsou obsah a také nemohou být vydány.

66. Tribunál správně stanoví, že článek 11 nařízení č. 1049/2001 orgány zavazuje rejstřík vytvořit a registrovat v něm dokumenty. Komise přitom nezpochybnuje, že se povinnost k registraci dokumentů vztahuje na zamítavá rozhodnutí o potvrzujících žádostech.

67. I přesto ale nařízení č. 1049/2001 nespojuje povinnost podle článku 11 přímo s právem na přístup k dokumentům podle čl. 2 odst. 1. Proto není možné prosazovat splnění registrační povinnosti prostřednictvím žádosti o přístup k dokumentům. K tomu by bylo třeba spíše použít žalobu na nečinnost podle čl. 265 SFEU.

68. Proto je třeba konstatovat, že Tribunál v bodech 99 až 102 napadeného rozsudku dospěl k nesprávnému závěru, že právo na přístup k dokumentům zavazuje Komisi v případě odpovídající žádosti o přístup doplnit veřejný rejstřík tak, aby byl požadovaný výpis z rejstříku vydán.

69. Rozhodnutí Tribunálu je však třeba potvrdit s jiným odůvodněním. Jelikož Komise nebyla kvůli vlastnímu opomenutí schopna vydat požadovaný výpis z veřejného rejstříku podle článku 11 nařízení č. 1049/2001, měla přinejmenším posoudit, zda může žalobci požadované informace poskytnout ve formě jednoho nebo více jiných dokumentů. Zde by bylo možno uvažovat např. o výpisech z interních rejstříků nebo materiálech, které byly použity k vytvoření ročních zpráv o používání nařízení. Takové posouzení ale podle dopisu ze dne 24. července 2007 nebylo provedeno. Proto muselo být rozhodnutí, které bylo obsaženo v tomto dopise, zrušeno z důvodu neúplného vyřízení odpovídající dílčí žádosti.

70. S touto částí důvodu kasačního opravného prostředku tedy Komise také nemůže uspět.

3. K dosahu návrhového žádání G. Stracka

71. Komise konečně zastává názor, že Tribunál rozhodl ve dvou bodech *ultra petita*.

72. Je názoru, že Tribunál v bodě 101 rozhodl, že Komise musí rozhodnutí o původních žádostech povinně uvádět v rejstříku. V tomto bodě se však nejedná o rozhodnutí Tribunálu, které by mohlo jít nad rámec návrhových žádání G. Stracka, nýbrž o část odůvodnění Tribunálu. Toto odůvodnění není vázáno na rozsah návrhových žádání.

73. Rozhodnutí Tribunálu v bodě 102 napadeného rozsudku se naproti tomu v souladu s návrhovým žádáním G. Stracka omezuje na určení, že odepření přístupu k výpisu z rejstříku všech zamítavých rozhodnutí o potvrzujících žádostech musí být prohlášeno za neplatné.

74. Komise v tomto směru uvádí, že G. Strack navrhoval prohlásit za neplatné implicitní zamítnutí přístupu k výpisu z rejstříku, ale Tribunál nadto prohlásil za neplatné explicitní zamítnutí.

75. Na to je ale z formálního hlediska třeba namítnout, že G. Strack navrhoval zrušit rozhodnutí Komise vydaná skutečně nebo na základě zákonné fikce zamítnutí podle čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1049/2001. To se vztahuje i na Tribunálem zrušené explicitní rozhodnutí, které bylo sděleno dne 25. července 2007.

76. Zda toto rozhodnutí bylo skutečně způsobilým předmětem rozsudku Tribunálu či zda se měl Tribunál místo toho zabývat pozdějším implicitním rozhodnutím o potvrzující žádosti, může v projednávaném případě zůstat otevřeno. Komise v tomto ohledu totiž nevznáší žádné námítky.

77. V případě, že se Soudní dvůr bude chtít zabývat touto otázkou z úřední povinnosti, budiž poznamenáno, že G. Strack podal již dne 23. července 2007 první potvrzující žádost, poté co od jeho původní žádosti ze dne 20. června uplynulo již více než 20 pracovních dnů. Sdělení datované dne 24. července 2007 Komise naproti tomu odeslala teprve 25. července, tedy dva dny po jeho první potvrzující žádosti. Komise v tomto sdělení sice využila prodloužení lhůty pro vyřízení původní žádosti, ale nedala najevo, že toto prodloužení lhůty potřebuje i pro výpis z rejstříku. Současně totiž sdělila, že rejstřík požadované údaje neobsahuje. Proto Tribunál toto sdělení nezkrsluje, když ho chápe tak, že Komise v něm s konečnou platností ve smyslu rozhodnutí o potvrzující žádosti vyjádřila svůj postoj ohledně požadovaného výpisu z rejstříku²¹.

78. Z toho vyplývá, že tato část důvodu kasačního opravného prostředku musí být rovněž zamítnuta.

C – K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku – porušení práva na zákonného soudce

79. V prvním důvodu kasačního opravného prostředku napadá G. Strack skutečnost, že předseda Tribunálu dne 13. října 2011 přidělil věc v zájmu rychlého vyřízení věci a řádného výkonu spravedlnosti jinému senátu kvůli bezprostředně se blížícímu odchodu zpravodaje.

80. Toto přidělení je podle G. Stracka v rozporu se zásadou práva na zákonného soudce, práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 EÚLP a čl. 47 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 50 odst. 2 statutu a článků 12 a 13 jednacího řádu Tribunálu ve spojení s rozhodnutími o přidělení věci a přidělení soudců senátům.

81. Existence záruk ohledně složení soudu je samotným základem práva na spravedlivý proces, jehož dodržování má soud Unie povinnost přezkoumat, pokud je uplatňováno porušení tohoto práva²². Podle čl. 47 odst. 2 Listiny základních práv a převážně identického čl. 6 odst. 1 EÚLP, který je třeba při jeho výkladu zohlednit²³, má totiž každý právo, aby jeho věc byla projednána soudem (předem)²⁴ zřízeným zákonem.

82. Pojem zákona se přitom vztahuje zejména na zákonné předpisy o zřízení a příslušnosti soudů. Když soud podle těchto předpisů není příslušný projednat věc, není tedy soudem na základě zákona²⁵. Kromě toho ESLP v ustálené judikatuře zdůrazňuje, že organizace soudnictví nesmí být ponechána na uvážení justičních orgánů, přestože je přípustná určitá volnost soudů při výkladu příslušných právních předpisů²⁶. Dalekosáhlejší požadavky, například na úpravu, která by stanovila příslušného soudce předem na základě abstraktních kritérií²⁷, se naproti tomu v rámci práva na spravedlivý proces podle čl. 47 Listiny a čl. 6 odst. 1 EÚLP dosud neprosadily.

21 — Srov. rozsudek *Internationaler Hilfsfonds v. Komise* (C-362/08 P, EU:C:2010:40, bod 60).

22 — Rozsudky *Chronopost v. UFEX a další* (C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 46) a *Gorostiaga Atxalandabaso v. Parlament* (C-308/07 P, EU:C:2009:103, bod 42).

23 — Článek 52 odst. 3 Listiny základních práv Evropské unie a rozsudek *Åkerberg Fransson* (C-617/10, EU:C:2013:105, bod 44), a přezkum *Arango Jaramillo a další v. EIB* (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, body 42 a 43).

24 — Obsaženo jen ve čl. 47 odst. 2 Listiny.

25 — Tak uvádí k čl. 6 odst. 1 EÚLP. ESLP, rozsudek ze dne 12. července 2007, *Jorgic v. Německo* (stížnost 74613/01, body 64 a 65).

26 — ESLP, rozsudky ze dne 22. června 2000, *Coëme a další v. Belgie* (stížnosti č. 32492/96, 32547/96, 32548/96, 33209/96 a 33210/96, Sběrka rozsudků a rozhodnutí 2000-VII, s. 1, bod 98), ze dne 5. října 2010, *DMD Group v. Slovensko* (stížnost č. 19334/03, bod 60) a ze dne 9. ledna 2013, *Oleksandr Volkov v. Ukrajina* (stížnosti č. 21722/11, Sběrka rozsudků a rozhodnutí 2013, bod 150).

27 — Takové je kritérium stanovené článkem 101 německého Základního zákona (*Grundgesetz*) podle rozhodnutí německého *Bundesverfassungsgericht* (Spolkový ústavní soud) ze 8. dubna 1997 (1 PBvU 1/95, BVerfGE 95, 322, 327 a násl.) a doporučení *European Commission for Democracy through Law* (Venice Commission), *Report on the Independence of the Judicial System, Part I: The Independence of Judges* ze dne 16. března 2010 (CDL-AD[2010]004, bod 75).

83. Při posuzování tohoto důvodu kasačního opravného prostředku je tedy především rozhodující, zda rozhodnutí předsedy Tribunálu ze dne 13. října 2011 odpovídalo ustanovením o přidělování řízení senátům Tribunálu²⁸.

84. Podle čl. 50 odst. 2 statutu se obsazení senátů a přidělování věcí jim řídí jednacím řádem Tribunálu. Podle čl. 13 odst. 1 jednacího řádu přidělí předseda Tribunálu věc jednomu ze senátů, jakmile byla podána žaloba. Článek 12 jednacího řádu stanoví, že Tribunál stanoví kritéria, kterými se řídí přidělování věcí jednotlivým senátům.

85. Z dostupných informací vyplývá, že žaloba G. Stracka byla původně přidělena danému senátu v souladu s tehdy platnými kritérii²⁹ podle pořadí zápisu věcí do rejstříku soudní kanceláře.

86. Při novém přidělení věci, kterého se stížnost týká, byla tato kritéria sice stanovena v novějším sdělení³⁰, ale jejich obsah zůstal nezměněn.

87. Guido Strack správně uvádí, že žádné z těchto ustanovení výslovně neupravuje nové přidělení již přidělených věcí předsedou Tribunálu.

88. I přesto je v kritériích pro přidělování stanoveno, že předseda Tribunálu se může odchýlit od tohoto rozdělování věcí, zejména proto, aby zajistil vyvážené rozdělení pracovního zatížení. Souvislost s kritérii přidělování podle pořadí zápisu sice svědčí pro to, že oprávnění k odchýlení se týká původního přidělování věcí, znění ale nevylučuje použití při pozdějším novém přidělení věci.

89. Po novém obsazení funkcí soudců a změně obsazení senátů může být takové nové přidělení dokonce nutné³¹.

90. Nové přidělení ale může být také odůvodněno cílem vyváženého rozdělení pracovního zatížení. To není jen organizační povahy, nýbrž má za cíl zejména to, aby věci rovněž byly v souladu s čl. 47 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 EÚLP vyřízeny v přiměřené lhůtě.

91. Projednávaný případ ukazuje, že může být nezbytné, aby věc byla z tohoto důvodu později znovu přidělena. V roce 2011 byla žaloba projednávána již čtyři roky a bylo třeba se obávat dalšího zdržení, protože měl brzy odejít zpravodaj. Naproti tomu nový senát mohl v řízení okamžitě pokračovat.

92. Proto je třeba chápat oprávnění předsedy Tribunálu odchýlit se od kritérií přidělování tak, že může věc i po jejím původním přidělení znovu přidělit jinak, aby zajistil vyvážené rozdělení pracovního zatížení.

93. Napadený rozsudek byl tedy rozhodnut příslušným soudem, a proto je nutné první důvod opravného kasačního prostředku zamítnout.

D – Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku – různé vady řízení

94. Ve druhém důvodu kasačního opravného prostředku jsou uplatňovány vady řízení, konkrétně zamítnutí návrhu na projednání věci ve zrychleném řízení, omezení práva být vyslechnut, zamítnutí posouzení požadovaných dokumentů Tribunálem, vymezení předmětu návrhu a nadměrná délka řízení.

28 — V tomto smyslu viz usnesení Marcuccio v. Komise (C-528/08 P, EU:C:2009:761, bod 58).

29 — Srov. sdělení v Úř. věst. 2007, C 269, s. 42.

30 — Úř. věst. 2010, C 288, s. 5.

31 — Srov. rozsudek Salzgitter v. Komise (C-182/99 P, EU:C:2003:526, bod 28 a násl.).

1. K první a páté části důvodu kasačního opravného prostředku – zrychlené řízení a délka řízení

95. V první části důvodu kasačního opravného prostředku G. Strack tvrdí, že Tribunál bez odůvodnění zamítl jeho návrh, aby byla věc projednána ve zrychleném řízení. Protože se zájem na tomto urychlení ubírá stejným směrem jako v páté části důvodu kasačního opravného prostředku uplatněné respektování práva na přiměřenou délku řízení, je třeba se oběma částmi důvodu kasačního opravného prostředku zabývat společně.

96. Podle čl. 47 odst. 2 Listiny základních práv a čl. 6 odst. 1 EÚLP má každý právo, aby jeho věc byla projednána v přiměřené lhůtě. Překročení přiměřené lhůty rozhodování je tedy procesní vada, která představuje porušení základního práva a musí vést k tomu, že dotýčný účastník řízení bude mít přístup k účinnému opravnému prostředku, který mu nabízí přiměřenou nápravu³².

97. Nicméně při neexistenci jakékoliv indicie, že nadměrná délka řízení u Tribunálu měla vliv na řešení sporu, nemůže nedodržení přiměřené lhůty rozhodování vést ke zrušení napadeného rozsudku³³. To musí platit i tehdy, když je nadměrná délka řízení výsledkem toho, že neproběhlo zrychlené řízení.

98. Guido Strack ale nedoložil, do jaké míry délka řízení ovlivnila řešení sporu. Proto tyto části důvodu kasačního opravného prostředku nemohou mít úspěch.

99. Tím pádem nemůže kasačnímu opravnému prostředku dopomoci k úspěchu ani chybějící odůvodnění odmítnutí návrhu na projednání věci ve zrychleném řízení.

100. Guido Strack ale v této souvislosti kritizuje i skutečnost, že Tribunál v bodě 93 napadeného rozsudku odmítl jako nepřijatelný návrh na náhradu škody kvůli nadměrné délce řízení. S odvoláním na rozsudek *Baustahlgewebe*³⁴ a moje stanovisko *Solvay*³⁵ uvádí, že účinná právní ochrana vyžaduje pokud možno rozhodnout o jakémkoliv odškodnění již v nepřiměřeně dlouhém řízení.

101. Takového argumentu se však nemůže účinně dovolávat. Soudní dvůr totiž mezitím ustoupil od rozsudku *Baustahlgewebe*³⁶ a stanovil, že o návrhu na náhradu škody kvůli nadměrné délce řízení musí rozhodnout jiné kolegium³⁷. Proto Tribunál správně stanovil, že nárok na náhradu škody musí být uplatněn samostatnou žalobou.

102. Obě tyto části druhého důvodu kasačního opravného prostředku tedy musí být zamítnuty.

2. Ke druhé části důvodu kasačního opravného prostředku – právo být vyslechnut

103. Touto částí důvodu kasačního opravného prostředku G. Strack namítá, že mu v dostatečném rozsahu nebylo dáno právo být vyslechnut. Tribunál mu neposkytl žádnou zvláštní možnost vyjádřit se k dokumentům zpřístupněným OLAF, které obdržel teprve po podání repliky. Rovněž nepřijal jeho rozsáhlý dopis ze dne 14. května 2012 k přípravě ústní části řízení, v ústní části řízení mu poskytl jen 30 minut namísto požadovaných 60 minut k řeči, v ústní části řízení zamítl návrh na připuštění dalšího spisu účastníka řízení a také po ústní části řízení zamítl další spis účastníka řízení ze dne 25. června 2012, který obsahoval zejména návrh na opravu protokolu z ústní části řízení.

32 — Rozsudky *Groupe Gascogne v. Komise* (C-58/12 P, EU:C:2013:770, bod 72) a *ESLP, Kudla v. Polsko* ze dne 26. října 2000, Sbirka rozsudků a rozhodnutí, 2000 XI, body 156 a 157.

33 — Rozsudky *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise* (C-385/07 P, EU:C:2009:456, body 190 a 196) a *Groupe Gascogne v. Komise* (C-58/12 P, EU:C:2013:770, bod 73).

34 — Rozsudek *Baustahlgewebe v. Komise* (C-185/95 P, EU:C:1998:608).

35 — Stanovisko *Solvay v. Komise* (C-109/10 P, EU:C:2011:256).

36 — Rozsudek *Groupe Gascogne v. Komise* (C-58/12 P, EU:C:2013:770, body 82 a 83).

37 — Rozsudek *Groupe Gascogne v. Komise* (C-58/12 P, EU:C:2013:770, bod 90).

Obecně k právu být vyslechnut

104. K této části důvodu kasačního opravného prostředku je třeba podotknout, že ke splnění požadavků spojených s právem na spravedlivý proces je třeba, aby účastníci řízení měli možnost se kontradiktorně vyjádřit jak ke skutkovým, tak i k právním okolnostem, které jsou rozhodné pro výsledek řízení³⁸.

105. Toto bylo v řízení před Tribunálem v zásadě možné. Guido Strack se mohl v žalobě a v replice, jakož i v ústní části řízení rozsáhle vyjádřit. Tribunál v případě repliky připustil podstatné překročení počtu stránek stanoveného v pokynech pro účastníky řízení před Tribunálem a poskytl mu dvojnásobek v nich stanovené délky řeči při ústní části řízení. Mimoto Tribunál zahrnul do soudního spisu další spisy G. Stracka ze dnů 16. listopadu 2011, 25. ledna 2012 a 1. dubna 2012 a zaslal je Komisi k vyjádření.

106. Námitky ohledně dokumentů OLAF a opravy protokolu z jednání si nicméně zasluhují zvláštní posouzení.

K dokumentům OLAF

107. Rozhodnutí OLAF ze dne 23. října 2007 bylo G. Strackovi zasláno nejpozději se žalobní odpovědí ze dne 30. května 2008 jako příloha B.1. Proto je také učinil předmětem své repliky.

108. Na jeho základě zpřístupněné anonymizované dokumenty naproti tomu podle svého tvrzení, které Komise nezpochybnila, obdržel teprve dne 17. října 2008, poté co již svou repliku podal. To bylo zřejmě způsobeno tím, že rozhodnutí a dokumenty byly zaslány velice objemnými emaily a objemové omezení emailové schránky G. Stracka bylo překročeno již při první zásilce. O této okolnosti se G. Strack zřejmě dozvěděl z přílohy dopisu Tribunálu ze dne 9. března 2012, ke kterému byl přiložen výtisk příslušného chybového hlášení, které Komise obdržela při pokusu o zaslání dne 23. října 2007.

109. Guido Strack se ve své replice ze dne 20. srpna 2008 již mohl vyjádřit k vlastnímu rozhodnutí ze dne 23. října 2008, a proto svoji žalobu také odpovídajícím způsobem rozšířil. Protože ale dokumenty obdržel teprve 17. října 2008, nemohl je a v nich provedená začernění ještě v replice zohlednit. Dále uvádí, že mu potud bylo odepřeno přiměřené prodloužení délky řeči v ústní části řízení.

110. Tato námitka se zakládá na spíše atypické procesněprávní konstelaci, totiž na okolnosti, že Tribunál ve sporu o přístup k dokumentům připustil dodatečné rozšíření žaloby, přičemž se žaloba nejprve týkala implicitního zamítnutí přístupu, které bylo následně nahrazeno explicitním rozhodnutím.

111. Pokud Tribunál připustí rozšíření žaloby, musí poskytnout přiměřenou možnost k vyjádření. Možnost vyjádřit se v ústní části řízení nemůže zcela nahradit spis účastníka řízení, protože procesní právo soudů Unie stanoví v každém případě písemné řízení, které je ústní částí řízení jen doplněno. Navíc G. Strack v ústní části řízení nedostal k řeči čas, který podle vlastního názoru potřeboval.

112. Komise zastává názor, že je G. Strack za omezení svých možností se vyjádřit odpovědný sám, protože měl také možnost proti rozhodnutí ze dne 23. října 2007 podat zvláštní žalobu. Rozšíření řízení T-392/08 na toto rozhodnutí bylo provedeno výlučně v jeho zájmu.

38 — Rozsudek Komise v. Irsko a další (C-89/08 P, EU:C:2009:742, bod 56), přezkum M v. EMEA (C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, bod 41).

113. Toto tvrzení je překvapivé. To, že rozšíření žaloby vůbec připadalo v úvahu, bylo dáno tím, že Komise nedostala svým vlastním povinností rozhodnout o žádostech ve stanovených lhůtách. Kromě toho Komise zřejmě také opomenula zajistit, aby G. Strack obratem obdržel opožděně vydané rozhodnutí ze dne 23. října 2007 a předmětné dokumenty. Naopak se zdá, že dokonce ignorovala chybové hlášení, které upozorňovalo na to, že se zprávu nepodařilo doručit. Proto předně Komise odpovídá za to, že G. Strack nemohl využít všech stanovených možností k vyjádření.

114. Nadto je třeba podotknout, že rozšíření žaloby sice slouží také, ale nikoliv výlučně, zájmu G. Stracka, nýbrž rovněž odlehčení Tribunálu a protistrany, v projednávaném případě Komise. Pro všechny zúčastněné je totiž efektivnější vést jedno rozšířené řízení, než kvůli každému opětovnému rozhodnutí zahajovat samostatné řízení.

115. G. Strackovi je nicméně třeba oponovat v tom, že sám neučinil všechna potřebná opatření, aby zachoval své právo na vyjádření. Poté, co se žalobní odpovědí prvně obdržel rozhodnutí OLAF ze dne 23. října 2007, měl totiž vynaložit veškeré přiměřené úsilí, aby obdržel i chybějící dokumenty a mohl je tak zohlednit ve své replice. Zejména měl Komisi upozornit na to, že zásilka nebyla doručena, a v případě potřeby také Tribunál požádat o prodloužení lhůty pro podání repliky.

116. V tomto ohledu totiž musí platit stejné úvahy jako při určení lhůty k žalobě poté, kdy se osoba seznámila s předmětným rozhodnutím. V této souvislosti, pokud se akt nevyhlašuje nebo neoznamuje, přísluší tomu, kdo se dozvěděl o existenci aktu, jenž se ho dotýká, aby si v přiměřené lhůtě vyžádal jeho úplné znění³⁹.

117. To musí platit tím spíše, že G. Strack byl za problémy s doručením spoluodpovědný, protože podal rozsáhlou žádost o přístup k dokumentům, ale k přijetí těchto dokumentů poskytl jen emailovou schránku s omezeným objemem.

118. V každém případě nemohl G. Strack čekat více než tři roky a do okamžiku krátce před ústní částí řízení, než uplatní potřebu se k těmto dokumentům vyjádřit.

119. Proto G. Strack nakonec musí i přes chování Komise přijmout odpovědnost za ztrátu možnosti se k dokumentům zpřístupněným OLAF písemně vyjádřit a omezení možnosti vyjádřit se ústně.

K části důvodu kasačního opravného prostředku týkající se protokolu

120. Guido Strack konečně namítá, že Tribunál podle bodu 27 napadeného rozsudku nerozhodl o návrhu na opravu protokolu z jednání z obsahového hlediska, nýbrž rozhodnutím zamítl znovuotevřít ústní část řízení.

121. Návrh na opravu protokolu sice není v jednacím řádu Tribunálu upraven, ale účastníci musí být zásadně oprávněni namítat chyby a mezery v tomto dokumentu. Podle čl. 63 odst. 1 druhé věty tohoto jednacího řádu se totiž jedná o veřejný dokument, který se odpovídajícím způsobem používá jako důkaz o obsahu ústní části řízení⁴⁰.

122. Okolnost, že se Tribunál tímto návrhem nezabýval, ale není sama o sobě způsobilá zpochybnit napadený rozsudek. Spíše je na újmu důkazní síle protokolu. Proto je část důvodu kasačního opravného prostředku týkající se protokolu irelevantní (*inopérant*) a je tedy třeba ji zamítnout.

K údajně opožděným argumentům Komise ohledně nařízení č. 45/2001

39 — Rozsudky *Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie v. Komise* (C-180/88, EU:C:1990:441, body 22, 29 a 30) a *Windpark Groothusen v. Komise* (C-48/96 P, EU:C:1998:223, bod 80).

40 — Ilustrativně *přezkum M v. EMEA* (C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, bod 45) a *usnesení Iride a Iride Energia v. Komise* (C-150/09 P, EU:C:2010:34, bod 74) a *Kronoply v. Komise* (C-117/09 P, EU:C:2010:370, bod 44).

123. Guido Strack konečně neprávem namítá, že Tribunál zohlednil argumenty Komise k nařízení č. 45/2001 během ústní části řízení, přestože byly opožděné. Základ této argumentace byl totiž položen již odvoláním na ochranu osobních údajů podle čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001. Že nařízení č. 45/2001 přitom bude mít zvláštní význam, nebylo naproti tomu během výměny spisů účastníků řízení ještě tak jasné, jako v okamžiku jednání. To totiž vyplynulo především z rozsudku *Bavarian Lager*⁴¹, který byl mezitím vydán.

3. Ke třetí části důvodu kasačního opravného prostředku – přezkum všech dokumentů

124. Ve třetí části důvodu kasačního opravného prostředku G. Strack namítá, že Tribunál v rozporu s jeho návrhem povšechně nepřezkoumal všechny dokumenty v tom ohledu, zda jsou začernění odůvodněna výjimkou na ochranu osobních údajů.

125. Soudní dvůr konstatoval, že Tribunál je povinen přezkoumat dokumenty, pokud je sporné, zda jejich obsah dovoluje použití určitých výjimek⁴². U projednávaných začernění osobních údajů se ale jedná o to, zda ochrana těchto informací vyžaduje zacházet se jmény a jinými osobními údaji určitých skupin osob důvěrně. K tomuto posouzení není třeba nahlížet do příslušných dokumentů. Naopak zpravidla postačuje posoudit odůvodnění rozhodnutí.

4. Ke čtvrté části důvodu kasačního opravného prostředku – úplnost rozhodnutí Komise

126. Čtvrtá část důvodu kasačního opravného prostředku se týká otázky, zda Komise úplně zodpověděla žádost o přístup ke všem dokumentům, které se týkají potvrzujících žádostí o přístup k dokumentům zamítnutých Komisí před 1. lednem 2005. Guido Strack napadá skutečnost, že Tribunál v bodě 139 napadeného rozsudku zamítl jeho argument, že Komise neprokázala, že mu zaslala všechna zamítavá rozhodnutí o potvrzujících žádostech za dotčená období.

127. Tato část důvodu kasačního opravného prostředku kritizuje způsob, jakým Tribunál posoudil argumenty stran k uvedené otázce.

128. Z článku 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU a z prvního pododstavce článku 58 statutu Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že jedině Tribunál je příslušný zaprvé zjistit skutkový stav, kromě případu, kdy věcná nesprávnost jeho zjištění vyplývá z písemností ve spise, které mu byly předloženy, a za druhé tento skutkový stav posoudit⁴³.

129. Nicméně ve stadiu kasačního opravného prostředku jsou přípustné důvody vycházející ze zjištění skutkového stavu a z jeho posouzení v napadeném rozhodnutí, pokud navrhovatel tvrdí, že Tribunál učinil zjištění, jejichž věcná nesprávnost vyplývá z písemností ve spisu, nebo že zkrátil důkazy, které mu byly předloženy⁴⁴.

130. O zkrácení se jedná, pokud, aniž byly uplatněny nové důkazy, se posouzení existujících důkazů jeví zjevně nesprávné⁴⁵. Pokud Tribunál, tak jako v projednávaném případě, z určitých skutečností učiní závěry, je třeba přezkoumat, zda zjevně překročil meze rozumného hodnocení důkazů⁴⁶.

41 — Rozsudek Komise v. *Bavarian Lager* (C-28/08 P, EU:C:2010:378, bod 59).

42 — Rozsudek *Jurašinović v. Rada* (C-576/12 P, EU:C:2013:777, bod 27).

43 — Rozsudek Komise v. *Aalberts Industries a další* (C-287/11 P, EU:C:2013:445, bod 47).

44 — Rozsudek *PKK a KNK v. Rada* (C-229/05 P, EU:C:2007:32, bod 35).

45 — Rozsudky *PKK a KNK v. Rada* (C-229/05 P, EU:C:2007:32, bod 37), *Lafarge v. Komise* (C-413/08 P, EU:C:2010:346, bod 17) a *Komise v. Aalberts Industries a další* (C-287/11 P, EU:C:2013:445, bod 51).

46 — Rozsudky *Activision Blizzard Germany v. Komise* (C-260/09 P, EU:C:2011:62, bod 57) a *Komise v. Aalberts Industries a další* (C-287/11 P, EU:C:2013:445, bod 52).

131. V projednávané věci tomu tak je.

132. Guido Strack se v řízení v prvním stupni opíral o to, že počet jemu zasláných dokumentů (315) je výrazně nižší než počet částečně nebo zcela zamítnutých rozhodnutí o potvrzujících žádostech uváděný v oficiálních zprávách (575)⁴⁷.

133. Komise na to nicméně namítá, že počty nesouhlasí, protože některá rozhodnutí o potvrzujících žádostech shrnovala několik potvrzujících žádostí stejné osoby a o jiných potvrzujících žádostech na konci příslušného roku ještě nebylo rozhodnuto.

134. Neuvádí však přesná čísla, kterými by nesrovnalosti úplně vysvětlil. Možná by takový rozpis zohlednil i zřejmě dosud v této souvislosti oběma stranami ignorovaná rozhodnutí OLAF o potvrzujících žádostech, která, pokud je známo, nebyla počítána k předaným dokumentům, ale zřejmě byla obsažena ve zprávách Komise.

135. Stejně tak se Komise nevyjadřuje k tomu, že G. Strack uvádí, že v jemu zasláných dokumentech nebyla patrna žádná rozhodnutí o několika potvrzujících žádostech.

136. Pokud se odpovídajícím způsobem omezíme na argument, že na konci roku ještě nebylo rozhodnuto o všech potvrzujících žádostech, bylo na konci sporného období tří let projednáváno ještě přes 250 potvrzujících žádostí. Vzhledem ke lhůtám stanoveným nařízením č. 1049/2001 se takové zpoždění zdá málo věrohodné.

137. Proto může být tvrzení Komise způsobilé vysvětlit drobné nesrovnalosti, ale značné rozdíly v projednávaném případě jsou k tomu příliš velké. Tím, že se Tribunál přesto ztotožnil s názorem Komise, zjevně překročil meze rozumného hodnocení důkazů.

138. Na rozdíl od řízení, v jehož průběhu byla zjištěna existence dodatečných dokumentů⁴⁸, se ale v projednávaném případě také nedá s jistotou stanovit, že odpověď Komise byla neúplná. To ale Tribunál mohl celkem snadno objasnit, pokud by Komisi uložil, aby podrobně vysvětlila nesrovnalosti mezi počty uvedenými ve zprávách a počtem G. Strackovi předaných dokumentů.

139. Pouze Tribunálu přísluší rozhodnout, zda důkazy, kterými disponuje ve věci, musí být doplněny. Otázka, zda jsou procesní písemnosti průkazné, spadá do svrchovaného posouzení skutkových okolností, které nepodléhá přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku, s výjimkou případu zkreslení důkazů předložených Tribunálu nebo jestliže z dokumentů vložených do spisu vyplývá věcná nesprávnost zjištění Tribunálu⁴⁹.

140. Nedostatečné dokazování ale v projednávaném případě spočívá právě ve zkreslení důkazů prostřednictvím závěrů, které zjevně překročily meze rozumného hodnocení. Proto je Soudní dvůr výjimečně oprávněn spatřovat v neprovedení nezbytných opatření k vyjasnění věci vadu řízení.

141. Tato část důvodu kasačního opravného prostředku je tedy úspěšná a napadený rozsudek je třeba zrušit v rozsahu, v němž zamítá argument G. Stracka, že Komise nerozhodla o všech zamítavých rozhodnutích o potvrzujících žádostech.

47 — Podle Zprávy Komise o používání nařízení (ES) č. 1049/2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise v průběhu roku 2007 (COM[2008] 630 final, s. 10).

48 — Rozsudek Tribunálu *Williams v. Komise* (T-42/05, EU:T:2008:325, bod 68).

49 — Rozsudky *Ismeri Europa v. Účetní dvůr* (C-315/99 P, EU:C:2001:391, bod 19), *Glencore a Compagnie Continentale v. Komise* (C-24/01 P a C-25/01 P, EU:C:2002:642, body 77 a 78), a *Erste Bank der österreichischen Sparkassen v. Komise* (C-125/07 P, C-133/07 P a C-137/07 P, EU:C:2009:576, bod 319).

142. V tomto bodě není věc nyní možno rozhodnout, protože není dostatečně objasněn ani příspěvek dokumentů OLAF ani existence a objem souhrnných rozhodnutí o potvrzujících žádostech a na konci roku 2007 ještě nerozhodnutých potvrzujících žádostech⁵⁰. Proto je třeba spor v tomto bodě podle čl. 61 odst. 1 statutu vrátit Tribunálu.

E – K pátému důvodu kasačního opravného prostředku – uplatnění výjimky z důvodu ochrany údajů

143. Pátý důvod kasačního opravného prostředku se týká uplatnění výjimky z důvodu ochrany údajů, konkrétně odůvodnění (k tomu ad 1), individuálního přezkumu začernění (k tomu ad 2) a oprávněnosti začernění osobních údajů určitých skupin osob (k tomu ad 3).

1. K odůvodnění rozhodnutí Komise

144. Guido Strack kritizuje skutečnost, že Tribunál uznal odůvodnění rozhodnutí Komise jako dostačující, přestože neobsahovala žádné údaje o konzultacích s dotčenými osobami nebo o tom, zda si důvěrné zacházení se svými údaji přály. Komise se také nezabývala různými dotčenými skupinami osob.

145. Tato část důvodu kasačního opravného prostředku však nemůže být úspěšná, protože Tribunál v bodech 120, 125 a 126 stanovil správné požadavky na odůvodnění Komise. I stručné odůvodnění může totiž postačit, pokud důvody uvádí dostatečně zřetelně.

146. Co se týče zejména údajů o konzultaci s dotčenými osobami, jejich absence dostatečně jasně ukazuje na to, že se žádná taková konzultace nekonala. Komise se také nemusela zabývat chybějícím odůvodněním původní žádosti podle čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, protože nebyly uvedeny žádné takové důvody.

147. Pokud G. Strack konečně v rámci této části důvodu kasačního opravného prostředku uvádí, že Tribunál dostatečně neposoudil jeho kritiku začernění provedeného OLAF, postačuje poukázat na to, že v replice toto rozhodnutí podrobně nekritizuje, přestože se o jeho existenci a jeho odůvodnění dozvěděl nejpozději ze žalobní odpovědi⁵¹.

2. K individuálnímu přezkumu dokumentů

148. Ve druhé části pátého důvodu kasačního opravného prostředku poukazuje G. Strack na to, že Tribunál v bodech 162 až 164 nesprávně uznal, že Komise dostačujícím způsobem individuálně přezkoumala nezbytnost důvěrného zacházení s vymazanými informacemi. Přitom se opírá zejména o to, že byla začerněna všechna jména bez rozdílu a bez toho, aby bylo přezkoumáno, zda bylo skutečně dotčeno soukromí. Tím však není doložena absence individuálního přezkumu dokumentů, nýbrž nanejvýš přesvědčení Komise o dosahu výjimky podle čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001. Toto je ale předmětem třetí části důvodu kasačního opravného prostředku, kterou je třeba posoudit dále.

50 — Účastníkům je ale třeba poradit, že buď Komise tuto otázku vyjasní z úřední povinnosti tím, že G. Strackovi sdělí odpovídající počty a příp. předá chybějící dokumenty, nebo že G. Strack opětovně podá žádost o přístup k údajně dosud ještě chybějícím dokumentům, který Komisi dovolí k němu zaujmout stanovisko s přihlédnutím k tomu, co jsem uvedla. Potom by mohli spor v tomto bodě možná ještě před rozhodnutím o tomto kasačním opravném prostředku prohlásit za vyřízený a nemuseli by se znovu zbytečně obracet na Tribunál.

51 — Viz výše, bod 107 a násl.

3. K oprávněnosti začernění

149. Konečně G. Strack ve třetí části pátého důvodu kasačního opravného prostředku napadá Tribunálem uznané uplatnění výjimky na ochranu osobních údajů podle čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001.

150. Podle tohoto ustanovení orgány odeprou přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce, zejména podle právních předpisů Unie o ochraně osobních údajů.

151. Komise tuto výjimku v souladu s čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 naplnila tak, že ve zpřístupněných dokumentech začernila všechna jména a adresy.

152. Soudní dvůr již konstatoval, že podle čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 jsou ustanovení nařízení č. 45/2001 plně použitelná, pokud žádost založená na nařízení č. 1049/2001 usiluje o přístup k dokumentům obsahujícím osobní údaje. To znamená zejména, že žadatel zpravidla v souladu s čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 musí prokázat nezbytnost předání takových osobních údajů⁵².

a) Ke zvážení

153. Guido Strack sice správně uvádí, že orgány mohou být povinny zohlednit důvody pro sdělování, které se samy nabízejí, i bez toho, aby je žadatel odpovídajícím způsobem prokazoval, ale v projednávaném případě nejsou žádné takové důvody zjevné a G. Strack také žádné neuvedl.

154. Guido Strack dále rozvíjí myšlenku, že cíl nařízení č. 1049/2001, tedy umožnění přístupu k dokumentům, odůvodňuje sdělování podle čl. 8 písm. a) nařízení č. 45/2001, protože je ve veřejném zájmu. Takový výklad čl. 8 písm. a) by však zbavil podstaty judikaturu uvedenou⁵³ ke čl. 8 písm. b).

155. Není rovněž relevantní, zda o sobě žadatelé při potvrzujících žádostech poskytují kritické údaje. Ochrana osobních údajů se totiž uplatní především nezávisle na významu příslušných údajů.

b) K nezbytnosti konzultace s dotčenou osobou

156. Guido Strack dále zastává názor, že Komise neměla jednoduše začernit všechna jména a adresy, nýbrž se měla dotázat dotčených osob, zda jsou srozuměny se sdělováním svých údajů.

157. K tomu Tribunál zejména v bodě 178 napadeného rozsudku konstatoval, že konzultace nebyla nezbytná, protože je jasné, že s osobními údaji je třeba zacházet důvěrně, pokud nejsou dány naléhavé důvody pro jejich sdělování.

158. Toto konstatování není stíženo právní vadou.

159. Podle čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 je konzultace třetích osob ohledně žádostí o přístup k dokumentům, které předaly orgánům, nutná jen tehdy, není-li zřejmé, zda dokument má nebo nemá být zpřístupněn. Jakákoliv konzultační povinnost ve vztahu k dokumentům vytvořeným orgány nemůže v žádném případě sahat dále.

160. Guido Strack zřejmě předpokládá, že možnost sdělovat osobní údaje je sporná, dokud dotčené osoby nerozhodly, zda se sdělením souhlasí. To však není pravda.

52 — Rozsudek Komise v. Bavarian Lager (C-28/08 P, EU:C:2010:378, body 63 a 77).

53 — Viz výše, bod 152.

161. Protože sdělování osobních údajů je jejich zpracováním, je přípustné jen tehdy, když je dán jeden z důvodů zpracování uvedených v článku 5 nařízení č. 45/2001. Udělení souhlasu dotčenou osobou je jedním z těchto důvodů. Jinak je sdělování zpravidla nepřipustné.

162. Cílem požadavku konzultace s dotčenou osobou tak není objasnit možnost sdělování, nýbrž má teprve pro sdělování vytvořit podmínky. K tomu ale čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 orgány nezavazuje.

163. Ze stejného důvodu nemůže mít G. Strack úspěch se svým argumentem, že by Komise při úplném vyřízení jeho původní žádosti⁵⁴ musela dotčené osoby tak jako tak konzultovat, aby mohla rozhodnout o předání jejich potvrzujících žádostí. Článek 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 sice platí pro přístup k těmto dokumentům, ale osobní údaje, které jsou v nich obsaženy, právě nezakládají žádné pochybnosti, zda může být přístup poskytnut. Proto není třeba rozhodovat o tom, zda k žádosti, aby dotčené osoby se sdělením udělily souhlas, musely být využity konzultace.

c) K souhlasu dotčené osoby se sdělováním

164. Guido Strack rovněž zastává názor, že Komise a Tribunál musely zohlednit, zda dotčené osoby již předem udělily souhlas se sdělováním svých osobních údajů ve vztahu ke svým potvrzujícím žádostem. Přinejmenším v jednom případě toto dokonce má vyplývat z dokumentů, které mu byly předány. Tam se žadatel vyjádřil následovně:

„In view of the public interest, I cannot treat this as confidential. My question was not confidential. The public interest in this issue must prevail.“⁵⁵

165. Zdá se ale vysoce nepravděpodobné, že dotčené osoby v souvislosti s potvrzujícími žádostmi již abstraktně a obecně udělily souhlas se sdělováním svých údajů. Také uvedený příklad by měl být chápán spíše tak, že dotčená osoba nesouhlasí s odepřením přístupu, a nikoliv tak, že souhlasí se zveřejněním svých osobních údajů.

166. Guido Strack ostatně nemůže Tribunálu vytýkat, že se tímto argumentem nezabýval, protože ho (pokud vůbec) přednesl jen v ústní části řízení, a tedy opožděně.

d) K úředníkům podepisujícím rozhodnutí o potvrzujících žádostech

167. Pokud G. Strack požaduje sdělení jmen úředníků, kteří podepsali rozhodnutí o potvrzujících žádostech, není zřejmé, že toto již přednesl před Tribunálem. Tento argument je proto podle čl. 170 odst. 1 druhé věty jednacího řádu nepřipustný, protože kasační opravný prostředek nesmí překročit předmět sporu v prvním stupni. Komise ostatně uvádí, že tato jména, totiž jména generální sekretářky Komise a ředitele OLAF, byla uvedena. To vyplývá přinejmenším nepřímou i z hlaviček rozhodnutí o potvrzujících žádostech předložených příkladmo G. Strackem. Stránky s podpisy G. Strack nepředložil.

54 — Jak Tribunál uvedl v bodě 141, vztahovala se žádost G. Stracka nejen na rozhodnutí o potvrzujících žádostech, nýbrž i na potvrzující žádosti, což Komise ignorovala.

55 — Strana 126 příloh ke kasačnímu opravnému prostředku („Vzhledem k veřejnému zájmu s tímto nemohu zacházet důvěrně. Moje otázka nebyla důvěrná. Veřejný zájem na tomto tématu musí převážít“).

e) Ke jménům úředníků, která se objevují v dokumentech k věci T-110/04

168. Ohledně začerněných jmen úředníků, která se objevují v dokumentech k věci T-110/04, požaduje G. Strack rozlišování mezi úředníky, kterým je vytýkáno pochybení, a ostatními úředníky. Pro obě skupiny ale zásadně platí, že sdělování jejich osobních údajů není z důvodu ochrany údajů zpravidla možné. Skutečnost, že by jména úředníků, kterým je vytýkáno pochybení, mohla být hodna zvláštní ochrany, proto ještě nevyžaduje diferenciaci.

f) Ke kódování jmen

169. Dále G. Strack uvádí, že Komise v dokumentech k věci T-110/04 nesměla jména začernit, ale měla je (anonymně) zakódovat, aby byly dokumenty lépe čitelné. To se nabízelo již proto, že Tribunál v uvedené věci jména kodoval.

170. Tribunál k tomu v bodech 202 až 208 napadeného rozsudku správně uvedl, že rozsáhlé kódování jmen v dokumentech Komise týkajících se rozsáhlé žádosti by vyžadovalo nepřiměřené úsilí. Proto G. Strack s tímto argumentem nemůže mít úspěch.

4. Dílčí závěr k pátému důvodu kasačního opravného prostředku

171. Z toho vyplývá, že pátý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut v plném rozsahu.

F – K šestému důvodu kasačního opravného prostředku – důvěrné zacházení s antidumpingovým řízením

172. Šestý důvod kasačního opravného prostředku se týká ochrany obchodních zájmů podle čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001.

173. Komise totiž odepřela přístup k určitým informacím a dokumentům, aby zabránila identifikaci určitých podniků, které byly zapojeny do antidumpingových případů, které zpracovával žalobce ve věci T-110/04.

174. Tribunál toto odepření v bodech 226 až 229 napadeného rozsudku schválil, protože se částečně jednalo o obchodní tajemství a navíc musela být chráněna pověst dotčených podniků. Převažující veřejný zájem na sdělení těchto informací nebyl zřejmý.

175. Guido Strack předně zdůrazňuje, že antidumpingová opatření byla zveřejněna a přitom byla uvedena také zejména jména podniků. Nicméně nic neukazuje na to, že se odepřené informace týkaly řízení, která skončila takovým zveřejněním. Proto není prokázáno, že pominul zájem na důvěrném zacházení.

176. Kromě toho může oproti názoru G. Stracka existovat zájem na tom, aby bylo důvěrně zacházeno jak se jmény, tak s vytýkanými skutečnostmi, protože ty i umožňují činit závěry o podniku.

177. Guido Strack ale namítá, že je dán převažující veřejný zájem na prošetření antidumpingových řízení, který odůvodňuje sdělení těchto informací a který musí jak Komise, tak Tribunál prozkoumat z úřední povinnosti.

178. Tomuto názoru je třeba co do jeho východiska přisvědčit. Soudní dvůr konstatoval, že dotčený orgán v případech stanovených v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 musí vyjasnit, zda neexistuje převažující veřejný zájem, který zpřístupnění dotčeného dokumentu přesto odůvodňuje⁵⁶. Přinejmenším hlediska, která se v tom kterém případě sama nabízejí, musejí být z úřední povinnosti přezkoumána⁵⁷. Nicméně zpravidla již v této fázi podstatně záleží na zvláštních kritériích, která musí uvést žadatel⁵⁸.

179. Tím spíše platí, že v soudním řízení se porušení čl. 4 odst. 2 nebo 3 nařízení č. 1049/2001 zkoumá při přezkumu převažujícího veřejného zájmu pouze v případě, že je žalobce vytkl. Není-li předmětem takového výtky úplná neexistence tohoto přezkumu, musejí v ní být pojmenována hlediska, která nebyla správně posouzena. Proto není nesprávným právním posouzením, jestliže se Tribunál soustředí na žalobcovu argumentaci⁵⁹.

180. Guido Strack ale v soudním řízení nedostatečné zohlednění zvláštního zájmu na transparentnosti antidumpingových řízení neuváděl⁶⁰. V důsledku toho nelze Tribunálu vytýkat nesprávné právní posouzení.

181. Také pokud G. Strack kritizuje skutečnost, že byla začerněna jména úředníků, kteří byli příslušní pro určitá řízení, není zřejmé, že tato otázka vůbec byla předmětem řízení v prvním stupni. Tento argument není přípustný, protože kasační opravný prostředek podle čl. 170 odst. 1 druhé věty jednacího řádu nesmí jít nad rámec sporu v prvním stupni.

G – K sedmému důvodu kasačního opravného prostředku – náhrada škody za nakládání s jeho žádostí o přístup

182. Sedmý důvod kasačního opravného prostředku se týká žádosti G. Stracka o náhradu jeho nehmotné újmy, kterou Komise způsobila nakládáním s jeho žádostí o přístup k dokumentům. Tato škoda má spočívat jednak ve zhoršení psychického zdraví G. Stracka, jednak v omezení jeho práva zúčastnit se konzultace Komise ohledně transparentnosti a přístupu k dokumentům orgánů.

183. Tribunál v bodech 261 až 266 napadeného rozsudku v podstatě konstatoval, že není dána žádná dostatečně určitá příčinná souvislost mezi tvrzeným protiprávním chováním a uplatněnou škodou.

184. Tato zjištění vesměs odpovídají kritériím, která mají být uplatněna.

185. Zásad společných právním řádům členských států, na které odkazuje čl. 340 odst. 2 SFEU, se nelze dovolávat na podporu existence povinnosti Unie nahradit veškeré škodlivé následky, a to i vzdálené, vyplývající z jednání jejích orgánů. Podmínka týkající se příčinné souvislosti vyžadovaná tímto ustanovením naopak předpokládá existenci dostatečně přímé příčinné souvislosti mezi jednáním orgánů Unie a škodou⁶¹.

56 — Rozsudek Švédsko a Turco v. Rada (C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 49).

57 — Srov. rozsudek Švédsko v. API a Komise (C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 152) a ohledně stanovisek v legislativním procesu rozsudek Švédsko a Turco v. Rada (C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 67).

58 — Rozsudek LPN v. Komise (C-514/11 P a P, EU:C:2013:738, bod 94 a citovaná judikatura).

59 — Viz mé stanovisko Švédsko v. MyTravel a Komise (C-506/08 P, EU:C:2011:107, bod 105).

60 — Viz body 71 až 73 repliky v řízení v prvním stupni.

61 — Rozsudky Dumortier a další v Rada (64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, EU:C:1979:223, bod 21), Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise (C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 53 a citovaná judikatura) a usnesení Mauerhofer v. Komise (C-433/10 P, EU:C:2011:204, bod 127).

186. V této souvislosti není možné mít námitky proti tomu, že Tribunál bez provedení veškerých G. Strackem nabídnutých důkazů v bodech 263 a 264 předpokládal, že vzhledem k mnoha sporům mezi ním a Komisí a vzhledem k jeho vlastní spoluodpovědnosti za projednávaný spor by takovou souvislost ve vztahu k jakémukoli zhoršení jeho psychického zdraví nebylo možno prokázat.

187. Co se týče omezení možností účasti na konzultaci Komise, je ale v rozporu s vyjádřením Tribunálu v bodě 265 napadeného rozsudku nepodstatné, že G. Strack se mohl na diskuzi podílet i bez dokumentů (a to také učinil). Bylo mu totiž zabráněno, aby na základě těchto dokumentů mohl rozvinout argumenty pro tuto diskuzi.

188. Udržitelnější je naproti tomu myšlenka, která je rovněž rozvinuta v tomto bodě, že G. Strack podal původní žádost ze dne 20. června 2007 relativně krátce před ukončením konzultační doby dne 31. července 2007. Guido Strack totiž nedokázal, že požadované dokumenty by při řádném jednání Komise obdržel včas, aby je mohl při konzultaci uplatnit.

189. I pokud bychom, spolu s G. Strackem, tvrdili, že jeho žádost byla registrována pozdě a že prodloužení lhůty k rozhodnutí o dalších 15 dnů bylo také opožděné, a tedy neúčinné, není možné popřít, že Komise byla v zásadě oprávněna z důvodu obsahu této žádosti využít prodloužení lhůty. Komise by tedy při řádném využití prodloužení lhůty byla povinna na původní žádost odpovědět teprve dne 31. července 2007. Efektivní účast na konzultaci na základě požadovaných dokumentů by již v tomto okamžiku nebyla možná.

190. Proto Tribunál mohl právem předpokládat, že zde neexistovala žádná dostatečně přímá příčinná souvislost mezi pochybeními Komise a omezením příležitostí G. Stracka účastnit se konzultace⁶².

VI – K nákladům řízení

191. Vzhledem k tomu, že se věc vrací zpět Tribunálu, je třeba rozhodnutí Tribunálu o nákladech řízení zrušit a o nákladech řízení souvisejících s tímto řízením o kasačním opravném prostředku rozhodnout později⁶³.

VII – Závěry

192. Soudnímu dvoru proto navrhuji, aby rozhodl následovně:

1. Bod 6 výroku rozsudku Strack v. Komise (T-392/07, EU:T:2013:8) se zrušuje v rozsahu, v němž Tribunál zamítl žalobní důvod G. Stracka, že Komise nerozhodla o všech zamítavých rozhodnutích o potvrzujících žádostech.
2. Rozhodnutí o nákladech řízení v bodě 7 uvedeného rozsudku se zrušuje.
3. Ve zbývajících částech se hlavní i vedlejší kasační opravný prostředek zamítají.
4. Věc se vrací zpět k Tribunálu Evropské unie, aby rozhodl o žalobním důvodu uvedeném v bodě 1 tohoto výroku.
5. O nákladech řízení bude rozhodnuto později.

62 — Na podobných úvahách je založen rozsudek Richez-Parise a další v. Komise (19/69, 20/69, 25/69 a 30/69, EU:C:1970:47, body 43 a 44) a rozsudky Tribunálu Odigitria v. Rada a Komise (T-572/93, EU:T:1995:131, bod 65) a Farrugia v. Komise (T-230/94, EU:T:1996:40, bod 43).

63 — Srov. čl. 184 odst. 2 jednacího řádu.